

[Knud Hertling.]

skabe denne ønskelige økonomiske stabilitet.

Derfor vil jeg gerne stemme for disse lovforslag uden at tænke på, hvorvidt min stemme bliver afgørende for regeringens eksistens eller ej.

Sigsgaard: Under anden behandling beklagede jeg, at regeringen helt enøjet presede sine forslag frem, til trods for at vi bl. a. fra SF's side advarede kraftigt. Man devaluerede trods advarsler fra mange sider. Man foreslog indgreb i overenskomsterne trods meget kraftige advarsler. Man var på et tidligt tidspunkt klar over, at der næppe ville være et flertal i folketinget for forslaget. Alligevel kørte man på, så mange fik en mistanke om, at regeringen ligefrem søgte en mulighed for at fralægge sig ansvaret eller søgte en mulighed for at frigøre sig for samarbejdet med socialistisk folkeparti.

Man ville forhandle, siger man. Ja, det ville man, på betingelse af at regeringens forslag, som man vidste vi var imod, skulle gennemføres. Man stillede os over for krav af ultimativ karakter. Har nogen egentlig tænkt over, hvordan reaktionen ville være, hvis en borgerlig regering havde grebet ind i lønmodtagernes dyrtidsregulering? Så ville en storm af protester, strejker osv. have rejst sig imod en så traditionel borgerlig politik, og med rette.

Jeg kan ikke se andet, end at man fører politik imod lønmodtagerne, imod de befolkningsgrupper, hvis interesser det burde være socialdemokratiets fornemste pligt at varetage, og man har måske troet, man kunne tvinge SF ind i en sådan politik. Det er forståeligt, hvis man har troet det, for samarbejdet har jo hidtil været meget ensidigt. Socialdemokratiet og regeringen har fremsat forslag efter sit eget hoved, og så har man haft let ved, alt for let ved, at få SF's hovedforhandlere til at indordne sig.

Så sent som i onsdags udtalte jeg mig optimistisk om forhandlingsmuligheder til trods for den meget skarpe udtalelse fra

socialdemokratiets folketingsgruppe, hvor man faktisk gik imod enhver indrømmelse til andre partier, altså også til SF. Uden indrømmelser, uden hensyntagen, kan et samarbejde ikke fungere, og jeg vægrede mig i onsdags ved at tro, at socialdemokratiet virkelig kunne mene sin skarpe udtalelse alvorligt. Derfor forsøgte vi en sidste gang ved at stille nogle for lønmodtagerne så centrale forslag som forslag om ligeløn og mindsteløn plus fuld erstatning for tabt fortjeneste ved ledighed.

Vi forsøgte med sådanne forslag at bane vej for enighed mellem partierne. Vore forslag blev afvist igen, ligesom SF's alternativ tidligere var blevet det — for der var jo alternative muligheder i stedet for indgrebet i dyrtidsreguleringen. Vi kan ikke acceptere, at det er for høje lønninger, der er årsag til landets økonomiske vanskeligheder. Borgerlige politikere har hævdet det i årevis, men det var lidt af et chok at høre socialdemokrater og visse SF'ere bruge det samme argument. Det er helt andre steder, der først og fremmest skal sættes ind. Inflationen er et alvorligt problem, jordspekulationen er inflationens værste kilde. Her kunne man gribe ind, endda med udsigt til langsigtede virkninger, for de nu foreslåede indgreb er jo yderst kortsigtede. Man vil gennemføre kompensationer til landbruget. Det betyder øgede udgifter for statskassen. Hvad var mere naturligt i denne situation end at skære ned på militærudgifterne, som alligevel er unyttige? Men virkelige besparelser her er man ikke villig til at gennemføre, det er jo sandheden. Højest finder man et halvt hundrede mill. kr. her, som man gør det på andre poster.

Vi har stillet andre forslag som led i et alternativ. Det kan være, at regeringen ikke kunne lide dem; det kan være, at man fandt dem utilstrækkelige, men så kunne man jo have suppleret dem, eller man kunne have foreslået andre muligheder. Ingen skal bilde os ind, at den eneste mulige vej går over indgreb i lønningerne. Oven i købet griber man antagelig ind over for en portion — det